

Κήρυγμα της Κυριακής του Παραλύτου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Το νόημα της [Κυριακής του Παραλύτου](#) μεταφέρει μέσα από την ιστοσελίδα της η [Ιερά Μητρόπολη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής](#). Στο πεδίο κηρύγματα αναφέρει για τη σημερινή ημέρα:

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ίωαν. ε΄1-15)
7 Μαΐου 2023**

Τριανταοκτώ ολόκληρα χρόνια ο παράλυτος του σημερινού Εὐαγγελίου έταλαιπωρεῖτο με την δική του δοκιμασία. Ίσως νά πέρασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του στὴ στοὰ τῆς θαυματουργικῆς κολυμβήθρας Βηθεσδά. Μάταια ὅμως περίμενε ἕναν ἄνθρωπο πού θὰ τὸν συμπονοῦσε καὶ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ μπεῖ στὴν κολυμβήθρα μόλις θὰ ταρασσόταν τὸ ὕδωρ.

Τὴ στιγμή πού θὰ μπορούσε νὰ εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα ὁ παραλυτικὸς τῆς

περικοπῆς μας, συνάντησε τὸν Χριστό. Ὁ μόνος Φιλάνθρωπος, ὁ Κύριος καὶ Θεός μας, ποὺ κάθε χρόνο ἔστελνε ἐκεῖ τὸν ἄγγελό του γιὰ νὰ ταράσσει τὸ νερὸ καὶ νὰ σώζεται ὁ πρῶτος ποὺ ριχνόταν σὲ αὐτό, ἦλθε τώρα ὁ ἴδιος. Ἀπευθύνεται στὸν παράλυτο καὶ τοῦ λέει: «Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» Ὁ Κύριος ὅπωςδήποτε δὲν ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτηση αὐτὴ ἔχοντας ἀμφιβολία, ἀλλὰ διότι θέλησε νὰ παρακινήσει τὸν πάσχοντα ἄνθρωπο νὰ συνειδητοποιήσει τὴν πραγματικότητα τῆς σωτηρίας του. Ὁ παραλυτικὸς δὲν ἀπήντησε εὐθέως στὴν ἐρώτηση, ἀλλὰ ἐμμέσως ἐξέφρασε τὸ παράπονο ποὺ τὸν πλημμύριζε: «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλη με εἰς τὴν κολυμβήθραν, ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει». Τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ Κύριος ἔδωσε ἀμέσως τὴν ὑγεία στὸν παραλυτικὸ καὶ τοῦ συνέστησε νὰ σηκώσει στὸν ὦμο τὸ κρεβάτι του καὶ νὰ περπατήσει. «Ἐγείρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει». Ὁ μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή παράλυτος γίνεται ὑγιῆς καὶ μὲ συνέπεια στὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου, τὸ διαπιστώνει ὅχι μόνον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ παρευρίσκονταν κοντὰ του. Πῆρε στὸν ὦμο του τὸ κρεβάτι πάνω στὸ ὁποῖο τόσα χρόνια ἦταν κατάκοιτος.

Τὸ βαθὺ παράπονο τοῦ Παραλυτικοῦ, ἀδελφοί μου, «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἀντηχεῖ μέχρι καὶ σήμερα στὴ σύγχρονη κολυμβήθρα τῆς κοινωνίας μας. Αὐτὸ δημιουργεῖ τὸ δικό μας χρέος νὰ συμπαραστεκόμαστε μὲ κάθε τρόπο καὶ νὰ ἐκφράζουμε τὴν ἀγάπη μας σὲ κάθε πονεμένο συνάνθρωπό μας. Ἡ ἀδιαφορία τῶν συνανθρώπων τοῦ Παραλυτικοῦ, εἶχε παραλύσει τὴν ψυχὴ του καὶ τὶς ἀντοχές της βαθύτερα ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ὅπως ἀκριβῶς κάνει καὶ σὲ μᾶς ὁ πόνος, ἡ θλίψη καὶ κάθε ἄλλου εἶδους δοκιμασία ποὺ παρουσιάζονται στὴ ζωὴ μας καὶ μᾶς ἀφήνουν πιὸ μόνους. Σήμερα οἱ «παραλυτικοὶ» αὐξήθηκαν ὅσο ποτέ. Καὶ εἶναι ὀδυνηρὴ ἀλήθεια, ἐπειδὴ δὲν χρειάζονται τόσο τὴν ὑλικὴ βοήθειά μας, ὅσο τὸ οὐσιαστικὸ νοιάξιμό μας. Ἄς συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ θεραπεία ποὺ πρόσφερε ὁ Χριστὸς δὲν ἀφοροῦσε μόνο τὸ σῶμα, ἀλλὰ πάντοτε καὶ κυρίως τὴν ψυχὴ. Δηλαδή τὴν ἀπαλλαγὴ της ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὶς συνέπειες ποὺ αὐτὲς ἔφερναν καὶ στὸ σῶμα.

Στὴν ἐποχὴ μας ποὺ ἰδιαίτερα ὑπάρχει πνευματικὴ ἐρημιά, στὸν κόσμος αὐτὸ ποὺ χρεωκόπησε σὲ ἄρετες καὶ ἀξίες, ἀνοίγει μπροστὰ μας ὁ δρόμος γιὰ νὰ βοηθήσουμε συναθρώπους μας ποὺ βρίσκονται βυθισμένοι στὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, ὥστε νὰ βροῦν τὸν δρόμο τους καὶ νὰ φθάσουν στὸν Χριστό. Τὸν Μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς θεραπεύσει ἀπὸ κάθε ἀσθένεια ἀποκαθιστώντας τὴν ψυχοσωματικὴ μας ὑγεία. Νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ γίνουν ζωντανὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήρια νὰ βιώνουν τὴ Χάρη Του.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὸ παράπονο τοῦ παραλυτικοῦ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἀποτυπώνει τὴν συνεχιζόμενη πραγματικότητα καὶ στὴ δική μας ἐποχὴ. Περιδιαβαίνοντας τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μας, ἂς πλησιάσουμε κάθε συνάνθρωπο,

στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἀντικρύζουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία ἀγάπης μποροῦμε νὰ διαφυλάξουμε καὶ τὸν ἑαυτό μας, προκειμένου νὰ παύσει νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἡ μοναξιά μας. Ἀμήν.